

dre, som er afgivet til denne, finde tilsvarende Anvendelse, naar den Handelsrejsende indberetter til Handelshuset, at han har afsluttet saadant Salg, eller indsender Ordre til det. Reglen her hviler paa de samme Grunde som de, der have motiveret Bestemmelserne i §§ 78 og 79, og maa ligesom disse anses for allerede gældende Ret. At der naturligvis ligesom i § 78 kun sigtes til Salg, som ere afsluttede uden Bemyndigelse, altsaa bl. a. ikke til Salg som i Medfør af § 88, 2det Stykke ere bindende for Handelshuset, fremgaar af Henvisningen til § 78.

Medens Agenturgiverens Meddelelse efter §§ 78 og 79 kan gives enten til Køber (Ordregiveren) eller Agenten, er det i § 89 bestemt, at Handelshusets Meddelelse skal gives umiddelbart til Køber eller Ordregiveren. Den kan altsaa ikke gives til den Handelsrejsende. Denne Forskel fra, hvad der er bestemt for Agenturforholdet, følger af, at den Handelsrejsende udøver sin Virksomhed paa Rejser fra Sted til Sted, og at det derfor ofte vilde forsinke Meddelelsen i høj Grad, hvis den sendtes gennem den Handelsrejsende, der nu maaske er i en helt anden Del af Landet end den, hvor Kunden bor. Det er altsaa Hensynet til, at Kunden bør have Meddelelsen hurtigt, der har motiveret den omtalte Forskel. En Meddelelse, som sendes gennem den Handelsrejsende, men dog kommer frem i rette Tid, er naturligvis ikke ugyldig af den Grund, at den er sket gennem den Rejsende. Iøvrigt kan der om Bestemmelsen i § 89, 1ste Stykke ganske henvises til Bemærkningerne til §§ 78 og 79. Hertil skal dog føjes, at medens Køber, saafremt en Agent undlader at gøre Indberetning til Agenturgiveren om en stedfunden Aftale, ikke vil kunne gøre noget Erstatningskrav gældende mod Agenturgiveren paa Grund af Agentens Forsømmelse, men alene kan holde sig til Agenten, vil Handelshuset i den tilsvarende Situation eventuelt kunne ifalde Ansvar overfor Køber for den i Tjenesteforhold ansatte Rejsendes Forsømmelse efter Grundsætningen i D. L. 3—19—2.

I § 89, 2det Stykke bestemmes, at det

i 1ste Stykke udtalte ogsaa gælder, hvis Handelshuset faar Underretning fra Køber eller Ordregiveren om, at den Rejsende har afsluttet Salget eller modtaget Ordren. Denne Bestemmelse svarer ganske til Reglen i § 80; der henvises i saa Henseende til Bemærkningerne ved denne Paragraf.

§ 90.

Ifølge § 90 finde Bestemmelserne i § 81 tilsvarende Anvendelse med Hensyn til Tilbagekaldelse af Ordre, som ere indsendte gennem en Handelsrejsende, og Bestemmelserne i § 82 tilsvarende Anvendelse med Hensyn til Pligt for den Handlende, som har forhandlet med en Handelsrejsende om Køb, til i visse Tilfælde at give Meddelelse. Herom kan ganske henvises til Bemærkningerne ved de to nævnte Paragrafer.

§ 91.

Spørgsmaalet om, hvorvidt og i hvilket Omfang de Handelsrejsende ere bemyndigede til at modtage Betaling for solgte Varer, har, ligesom Spørgsmaalet om de Handelsrejsendes Bemyndigelse til at afslutte bindende Salg, været Genstand for megen Overvejelse indenfor Kommissionen, og heller ikke paa dette Punkt er det lykkedes at opnaa Overensstemmelse mellem de tre Udkast.

I det norske Udkast er det i Lighed med den i § 88 givne Regel om de faste Handelsrejsendes Legitimation til at afslutte for Handelshuset bindende Salg og af lignende Grunde, som de, der have motiveret den omtalte Regel, udtalt, at disse Rejsende, naar de opholde sig paa Kundens Plads, kunne modtage Betaling for solgte Varer. Ifølge den tyske Handelslovbog § 55, den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 463 og engelsk Ret kan den Handelsrejsende modtage Betaling for de af ham solgte Varer, og ifølge den tyske Handelslovbog § 87 gælder dette ogsaa om de saakaldte Provisionsrejsende. Saavel det danske som det svenske Udkast bestemme derimod, at den Handelsrejsende, selv om han kan afslutte Salg, som binde Handelshuset, ikke